Ти не лукавила зо мною...
Т. Шевченко. "Доля".

Шалену ведучи ігру,
Тебе все чую над собою,
І кола я не розірву
Своєю гнівною рукою.

Стою з розпаленим чолом
У зловорожості хуртовин,
І затискаєш ти вузлом
Свого немилосердя брови:

А я ж бездумливо тобі,
Зрадливій, часто довірявсь так –
І що ж! – пізнав лиш глуму біль
І рафіновані лукавства...

Яка несамовита гра!
Як серце кидається, злиться! –
Ні, ти не мати, не сестра,
Ні – ти розлючена вовчиця:
Ти не поступишся й на мент.
Тебе нічим не упросити,
Я вириваю кожен день
Із клів затиснутих, неситих,

І в безрух віч твоїх пустих
Вдивляюсь марно; не збагну я –
Стоїш передо мною ти,
Як нерозгадана статуя:

На тлі затягнутих завіс
Твоє мовчання леденіє,

І опускаєш все важкіш
Свої неублаганні вії.